

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Urto/6/2019
Identifikačné číslo spisu:	8018200598
Dátum vydania rozhodnutia:	14.01.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8018200598.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálik a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Dany Wänkeovej, v konaní o uznanie a výkon rozhodnutia o peňažnej sankcii, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 14. januára 2020 v Bratislave, o odvolaní povinného U. U. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. januára 2019, sp. zn. 6Ntc/4/2018, v spojení s doplňujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo 16. októbra 2019, sp. zn. 6Ntc/4/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 veta druhá Tr. por. odvolanie povinného U. U. sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 30. januára 2019, sp. zn. 6Ntc/4/2018 (ďalej tiež len „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“), podľa § 13 ods. 1 zákona č. 183/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí o peňažnej sankcii v Európskej únii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 183/2011 Z. z.“) uznal rozhodnutie Magistrátneho súdu Newport z 9. januára 2017, sp. zn. 1600147340, právoplatné toho istého dňa, ktorým bola U. U., narodenému XX. R. XXXX v P., trvalý pobyt: B. č. XXXX/XX, P., štátnemu občanovi Slovenskej republiky, uložená peňažná sankcia spolu vo výške 811 GBP, resp. 935,84 eur a rozhodol, že toto rozhodnutie sa vykoná.

Označeným rozhodnutím justičného orgánu štátu pôvodu bol povinný uznaný za vinného z porušenia ustanovenia § 143 zákona o cestnej premávke z roku 1988 a dodatku 2 zo zákona o dopravných priestupkoch z roku 1988, čoho sa dopustil tým spôsobom, že dňa 6. mája 2016 v Newporte v hrabstve Gwent použil motorové vozidlo, menovite Vauxhall Astra E., na ceste alebo na verejnom mieste, menovite Windsor road, kedy nebolo platné v súvislosti s jeho použitím ako je jeho poisťka alebo v zabezpečení bezpečnosti tretej strany rizík, ako je to potrebné v rámci podmienok z časti IV Zákona o cestnej premávke z roku 1988. U. U. bola za to uložená povinnosť zaplatiť peňažný trest vo výške 660 GBP (761,60 eur), trovy trestného konania vo výške 85 GBP (98,08 eur) a peňažnú čiastku do verejného fondu alebo organizácii na podporu obetí vo výške 66 GBP (76,16 eur), teda súhrnne vo vyššie uvedenej sume.

Proti rozsudku krajského soudu podal dne 27. marca 2019 odvolanie povinný U. U., zdôvodňujúc to tým, že predmetný dlh uznáva. Spravil chybu, keď viedol motorové vozidlo bez toho, aby si naň prv vybavil povinnú poisťku. Išlo o skúšobnú jazdu krátko po tom, čo toto vozidlo kúpil. V tom čase žil a pracoval v Newporte, pričom neskôr sa s rodinou presťahoval na Slovensko, kde bol sprvoti po dlhšiu dobu hlásený na úrade práce bez toho, aby mu bola vyplatená akákoľvek podpora za odpracované roky vo Veľkej Británii. Z toho dôvodu svoj dlh doposiaľ neuhradil. Nakoľko si v súčasnosti našiel prácu, uviedol, že sa spojí s Magistrátom v Newporte, aby sa dohodli na splátkach tohto dlhu.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry Prešov vo svojom vyjadrení k odvolaniu povinného navrhla podľa § 518 ods. 4 Tr. por. zamietnuť toto odvolanie so zdôvodnením, že uznávacie konanie podľa zákona č. 183/2011 Z. z. má iba nostrifikačný charakter, ktorého podstata spočíva len v preverení toho, či sú splnené podmienky pre uznanie a výkon právoplatného cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky.

Krajský súd následne (po vrátení veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky bez meritórneho rozhodnutia) dňa 16. októbra 2019 vydal vo veci tzv. doplnujúci rozsudok podľa § 322 ods. 2 Tr. por., s použitím § 328 ods. 1 Tr. por., v spojení s § 13 ods. 4 zákona č. 183/2011 Z. z., ktorým vo forme samostatného výroku uložil povinnému zaplatiť peňažnú sumu 76,16 eur, resp. 66 GBP do verejného fondu alebo organizácií na podporu obetí v lehote 15 dní od právoplatnosti odvolaním napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) na podklade riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou, preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, pričom dospel k záveru, že odvolanie povinného nie je dôvodné.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že vo veci je splnená podmienka vyplývajúca z § 4 zákona č. 183/2011 Z. z., keďže povinný je štátnym občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom v meste Prešov. Od tejto skutočnosti bola vo veci podľa § 9 ods. 2 veta prvá zákona č. 183/2011 Z. z. správne odvodená vecná a miesta príslušnosť Krajského súdu v Prešove.

Nakoľko predmetom tohto konania je rozhodovanie o skutku, ktorý bol v osvedčení justičným orgánom štátu pôvodu priradený k jednej z kategórií tam vymedzených trestných činov, odpadla tým v zmysle § 3 ods. 1, ods. 2, ods. 5 zákona č. 183/2011 Z. z. povinnosť krajského súdu na skúmanie trestnosti tohto skutku podľa právneho poriadku Slovenskej republiky - ide o zákonnú výnimku z inak povinného skúmania obojstrannej trestnosti skutku.

Krajský súd dodržal všetky procesné ustanovenia týkajúce sa preskúmaného konania, a to vrátane povinnosti vyplývajúcej z § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 183/2011 Z. z., keďže si pred rozhodnutím vyžiadal písomné vyjadrenie prokurátora. Niet sporu ani v tom, že krajský súd v danom konaní rozhodoval na podklade osvedčenia o vydaní rozhodnutia o peňažnej sankcii, ktoré mu bolo predložené v štátnom jazyku v súlade s ustanovením § 17 ods. 2 zákona č. 183/2011 Z. z.

Najvyšší súd na tomto mieste odvolateľovi pripomína, že uznávanie cudzokrajných rozhodnutí predstavuje „základný kameň“ súdnej spolupráce, znamená, že štáty sú v zásade povinné uznať a vykonať rozhodnutie štátu pôvodu a odmietnuť ho môžu jedine v taxatívne ustanovených prípadoch, ktorých výpočet je v podmienkach Slovenskej republiky pre tieto prípady koncentrovaný v § 12 ods. 1, ods. 2 zákona č. 183/2011 Z. z.

V tomto smere odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorý sa v jednotlivostiach podrobne vysporiadal s absenciou dôvodov pre odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia o peňažnej sankcii v tejto veci. Plne sa stotožňujúc s tam vyjadrenými závermi najvyšší súd len pre úplnosť vo vzťahu k dôvodu odmietnutia podľa § 12 ods. 2 písm. c) zákona č. 183/2011 Z. z. dodáva, že z rámcového rozhodnutia Rady 2005/214 SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady

vzájomného uznávania na peňažné sankcie vyplýva, že nesplnenie tam uvedenej povinnosti (spočívajúcej v absencii poučenia dotknutej osoby o práve podania opravného prostriedku a o lehotách na jeho podanie v súlade s právnym poriadkom štátu pôvodu) je ako dôvod odmietnutia obmedzené len na písomnú formu konania. Z predloženého osvedčenia pritom vyplýva, že povinný sa nezúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, hoci naň bol osobne predvolaný dňa 28. októbra 2016. Najvyšší súd zároveň v intenciách dôvodu podľa § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 183/2011 Z. z. neprijal záver o tom, že by z osvedčenia alebo konania, ktoré predchádzalo prijatiu rozhodnutia o peňažnej sankcii, vyplývali skutočnosti, ktoré by viedli k dôvodnému podozreniu z možného porušenia základných práv alebo základných právnych zásad zakotvených v čl. 6 Zmluvy o Európskej únii.

Keďže povinnému bola uložená peňažná sankcia v cudzej mene - anglickej libre (GBP), odvolací súd v zmysle § 19 zákona č. 183/2011 Z. z. vykonal kontrolu správnosti prepočtu, ku ktorému dospel prvostupňový súd v napadnutom rozsudku a zistil, že ani tomu nemá čo vytknúť. Totiž referenčný výmenný kurz určený a vyhlásený Európskou centrálnou bankou ku dňu, keď bolo rozhodnutie o peňažnej sankcii vydané (9. januára 2017) pri výške peňažnej sankcii 811 GBP zodpovedal sume 935,54 eur uvedenej v napadnutom rozsudku. K správnomu prepočtu sa prvostupňový súd dopracoval aj v prípade jednotlivých súčastí peňažnej sankcie, ako sú vyššie vymedzené.

Najvyšší súd ďalej uvádza, že nakoľko povinnému bola uložená aj peňažná sankcia podľa § 2 písm. b) piateho bodu zákona č. 183/2011 Z. z., prvostupňový súd postupoval správne, keď podľa § 13 ods. 4 zákona č. 183/2011 Z. z. doplnil svoj rozsudok o povinnosť zaplatať tejto peňažnej sumy (76,16 eur) v určenej lehote 15 dní od právoplatnosti na účet krajského súdu.

Pokiaľ ide o argumentáciu povinného obsiahnutú v podanom odvolaní, k tej najvyšší súd nad rámec vlastnej prieskumnej povinnosti uvádza, že k eventuálnemu rozhodovaniu o povolení či nepovolení splátok vo vzťahu k peňažnej sankcii, ktorá má byť vykonaná, možno pristúpiť až v ďalšom štádiu tohto uznávacieho konania (s výnimkou peňažnej sumy 76,16 eur určenej na všeobecne prospešné účely alebo v prospech poškodených trestnými činmi), ktorý v zmysle § 13 ods. 5 zákona č. 183/2011 Z. z. nastáva okamihom právoplatnosti aktuálne preskúmaného rozhodnutia, t. j. momentom vydania predmetného rozhodnutia najvyšším súdom. O týchto prípadných žiadostiach povinného je v súlade s § 9 ods. 4 zákona č. 183/2011 Z. z. príslušný na rozhodovanie opäť Krajský súd v Prešove.

So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti rozhodol najvyšší súd spôsobom, ako je to vyjadrené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.